

Ne-am propus sa descoperim cum procedeaza parintii care cresc copii exceptionali. Ce relatii exista intre parinte si copil astfel incat acesta din urma sa obtina rezultate foarte bune la olimpiade sau sa devina student la o universitate de succes? Am intalnit un astfel de parinte si i-am cerut sa ne impartaseasca gandurile sale despre acest subiect. Pamela Florescu este mama Patriciei, studenta in anul IV la Universitatea Harvard, Boston, Statele Unite ale Americii. Citeste mai departe despre cum a reusit sa creasca un copil exceptional. Privind retrospectiv, cu aceeasi detasare cu care am urmat si parcursul anilor de cand s-a nascut Patricia, constatam ca totul se subinscrie firescului si nimic nu a fost fortat sau artificial construit. Analiza este dificila, dar retrospectiva poate scoate la iveala ganduri, din care, fiecare poate trage concluziile firesti pentru el. Rolul nostru ca parinti a fost acela de a incerca sa raspundem intrebărilor copilului – cat mai corect si sincer cu putinta – astfel incat acestea sa nu nasca intrebări, care la randul lor ar fi putut initia false probleme.

Cititul la varste fragede

, a insemnat acumulari, la inceput cantitative; ulterior, informatiile selectate prin filtrul propriu, au structurat personalitatea copilului. Matematica, dincolo de cifre, a reprezentat numarul primilor pasi facuti pana la masa, apoi pana la usa, pana la coltul strazii, restul la hartia de 10 lei, valoarea lucrurilor cumparate, numarul zilelor pana la un eveniment anume, intrinsecul nivelului de cunostiinte oglindite in nota din catalog, numarul prietenilor.

Matematica

, privita ca exprimare a concretului este naucitoare! Ca disciplina de invatamant, matematica are o mare particularitate: daca vrei sa-ti placa, trebuie sa inveti constant, pentru ca nu admite goluri in firescul cunoasterii. O notiune nestapanita acum te impiedica sa rezolvi o problema mai tarziu; nerezolvarea problemei creeaza insatisfactie, iar aceasta rapeste placerea si duce de cele mai multe ori la renuntare. Notiunile trebuie stiute, stapanite si nu memorate. Aceasta insemna munca.

Competitia si responsabilitatea.

Principala responsabilitate a copilului este aceea de a invata. Responsabilitatea parintilor este de a crea copilului conditiile de invatat. Implicarea directa a parintilor in procesul de invatamant elimina spiritul real al competitiei. Important este spiritul de competitie, si nu competitia in sine.

Puterea de munca si concentrarea.

Stabilirea apriori a unor limite de asimilare si de implicare, induce, constient sau nu, o anumita comoditate. Copilul trebuie sa-si gaseasca limitele, si nu invers. Asa se formeaza puterea de munca. Pe de alta parte, puterea de concentrare este un act formativ. Aceasta se invata si se

educa. Atentia asupra a ceea ce are de facut trebuie urmarita de la bun inceput. Daca dupa 10 minute dispare atentia, copilul devine nelinistit la auzul zgomotelor strazii unde ceilalti copii se joaca, e clar ca este inutil sa fie fortat sa mai stea aplecat deasupra caietului in cautarea rezolvarii problemei. In aceste conditii se impune relaxarea si apoi alte 10 minute pentru a mai face un pas inainte in asimilarea cunostiintelor. Dar cele 10 minute trebuie transformate cu timpul in 15, si asa mai departe. Cand se ajunge la 150 de minute, poti considera ca ai castigat partida, iar copilul tau va avea timp cel putin pana la terminarea liceului si de joaca, si de plimbări, si de activitati extracurriculare, si de autoanaliza pentru depistarea pasiunilor si aptitudinilor.

Exemplul parintilor.

E greu si chiar obositor sa te dedublezi ca parinte, sa fii altcineva decat esti in relatia cu copilul tau. O clipa de neatenție, o lipsa de control si o constructie ridicata cu truda se prabuseste, iar din ruine, minciuna, falsul si neîncrederea, pot marca pentru toata viata un destin ruinat la randul lui.

Autoevaluarea corecta

, chiar aproximativa, este bine de dezvoltat la copil. A arunca vina pentru nesansa si esecurile personale pe cei din jur poate deforma pozitionarea in timp si spatiu sau chiar formarea personalitatii copilului, mai ales daca acest demers este sustinut de parinti.

Modestia

. In vremurile noastre lipsite de o ierarhie autentica a valorilor, de haos in definirea notiunilor de moralitate, este dificila si destul de riscanta inducerea unor principii elementare in educatia copilului. Cand la baza performantei sociale stau banul si politicul, cand tupeul inseamna indrazneala, nesimtirea este tradusa prin detasare cu pronuntate caractere democratice, cum poti sa-ti indrumi copilul pentru a creste in repere de moralitate in care crezi si in care ai fost educat, fara a risca sa-l trimiti dezarmat in lupta de a-si gasi locul in jungla sociala? Arta disimularii este cea mai la indemana solutie, dar reprezinta 100% compromis acceptat din start. Dar daca, printr-o fericita mutare de sah a Destinului, situatia reintra in firescul lucrurilor? O solutie rezonabila este dezvoltarea reperelor interioare. A raporta atitudini, stari, acte de vointa unui referential exterior nesigur, format din conjuncturale puncte de reper desprinse din imensul spectacol mediatic in care notorietatea se confunda cu valoarea, iar implinirea este un joc al hazardului, inseamna o condamnare la incertitudini, la asteptari dictate care produc, de cele mai multe ori, dezamagiri, iar marele pericol este ca un sir prea lung de dezamagiri pot aduce renuntarea. Reperele interioare se dezvolta, se modifica si se reformuleaza odata cu dezvoltarea personalitatii copilului.

sursa:

suntparinte.ro